

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 426/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Romanom Foltínom, Školská 3, Nitra, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/64/2022 z 23. mája 2023 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/57/2023 z 8. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3To/64/2022 z 23. mája 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Tdo/57/2023 z 8. novembra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 7Tk/1/2016 z 29. októbra 2019 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a trest zákazu vykonávať podnikateľskú činnosť vo výmere 5 rokov a 7 mesiacov.

3. Napadnutým rozsudkom bol označený rozsudok zrušený vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a krajský súd uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.
4. Napadnutým uznesením bolo dovolanie podané sťažovateľom odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom rekapituluje svoju argumentáciu v konaní pred krajským súdom a vo všeobecnosti tvrdí, že pochybenia krajského súdu nenapravil ani najvyšší súd. Zároveň poukázal na svoj zhoršujúci sa zdravotný stav.
6. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh je možné vyvodit' námietku sťažovateľa, že pred krajským súdom podaniami z 12. apríla 2023 a zo 17. mája 2023 poukázal na nové a závažné okolnosti spojené s predmetným skutkom, na ktoré krajský súd a následne najvyšší súd nedostatočným spôsobom reagovali. Sťažovateľ v označených podaniach poukazoval na skutočnosť, že v iných trestných konaniach je spolupracujúcou osobou a že spolupracovať mohol s orgánmi činnými v trestnom konaní až po zmenách vo vedení policajných zložiek. V inej trestnej veci zas musí vystupovať v špecifickom režime z obáv o svoj život a zdravie. Vzhľadom na uvedené požiadal krajský súd o doplnenie dokazovania vyžiadanim správ od vyšetrovateľov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením vydanými v jeho trestnej veci. Sťažovateľ namieta, že všeobecné súdy sa nedostatočne vysporiadali s jeho návrhom na doplnenie dokazovania.
8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom:

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.
10. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné

súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému rozsudku dovolanie a v ňom predniesť svoju námietku nedostatočného vysporiadania sa s jeho návrhom na doplnenie dokazovania. Dovolanie proti napadnutému rozsudku podal a o tomto dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením.

12. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením:

13. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

14. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

15. Pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda namietané porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, najvyšší súd v napadnutom uznesení (s. 14 a nasl.) poukázal na skutočnosť, že odvolací súd nemusí o návrhu na doplnenie dokazovania formálne rozhodnúť uznesením, ako sa toho v podstate domáhal sťažovateľ (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku; R 43/2018). Ďalej najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že otázka arbitrárneho nevykonania pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého dôkazu môže byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu nevykonaných dôkazov je otázkou skutkovou, nie právnou. Pre dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je rozhodujúce, či sa súd prvého stupňa alebo odvolací súd návrhom na vykonanie dokazovania zaoberali (či ho zaregistrovali) a súčasne uviedli aspoň stručné dôvody, na základe ktorých návrhu nevyhoveli. Krajský súd vo veci sťažovateľa v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku podľa najvyššieho súdu náležitým a dostatočným spôsobom reagoval na príslušný návrh sťažovateľa na doplnenie dokazovania. Najvyšší súd osobitne poukázal na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku na strane 11, podľa ktorého nebolo možné vyhovieť návrhu sťažovateľa, pretože skutkový stav veci bol dostatočne objasnený všetkými dovtedy získanými dôkazmi. Na tomto závere nemohla podľa krajského súdu zmeniť nič ani skutočnosť, že sťažovateľ usvedčuje zo spáchania organizovaného zločinu iných páchatel'ov v inom trestnom konaní, pretože údajnú totožnosť organizátorov podvodnej kamiónovej prepravy mal možnosť odhaliť už v pôvodnom konaní (sťažovateľ však po celý čas popieral, že by mal vedomosť o organizátoroch skutku), a tiež z dôvodu, že v trestnej veci, v ktorej vypovedá ako spolupracujúci obvinený, ide o odlišné skutky. Z ďalších častí odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré najvyšší súd vo svojom napadnutom uznesení odkázal, vyplýva, že sťažovateľ svojím postupom a návrhmi mal v úmysle spochybniť vierohodnosť výpovede svedka [REDAKOVANÉ] tento však oproti sťažovateľovi vypovedal logicky a súvisle, pričom skutočnosti, ktoré vo svojej výpovedi uviedol, následne korešpondovali s ďalšími dôkazmi.

16. Už uvedené závery najvyššieho súdu, ktoré ústavný súd hodnotí ako dostatočne presvedčivé, sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nijakým spôsobom priamo nespochybnil, ale obmedzil sa na zopakovanie svojej argumentácie prezentovanej už pred krajským súdom, pričom na ústavnom súde sa takýmto spôsobom usiluje v podstate o prehodnotenie skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, čo však nie je úlohou ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti.

17. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že jeho úlohou nie je pôsobiť ako tzv. štvrtá inštancia súdnictva a poskytovať ochranu pred skutkovými a/alebo právnymi omylmi všeobecných súdov. Výklad a aplikácia zákonov patria do právomoci všeobecných súdov, a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu do neho zasahovať. Napokon zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a z iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“, ale posúdenie jeho ústavnej udržateľnosti (m. m. IV. ÚS 325/08, III. ÚS 462/2012).

18. Najvyšší súd sťažovateľovi primeraným spôsobom ozrejmil, prečo nebolo potrebné o jeho návrhu na doplnenie dokazovania rozhodnúť formálne uznesením, ako sa toho sťažovateľ domáhal, taktiež svoje závery o tom, prečo nebolo potrebné vykonať ním navrhované dôkazy, a napokon aj to, že sťažovateľom sledovaný cieľ spochybnenia výpovede jedného zo svedkov bol vzhľadom na výpoveď tohto svedka a ďalšie podporné dôkazy len ťažko dosiahnuteľný.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu